

Sygn. akt VI Ka 622/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Andrzej Tekieli

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Marcina Zarównego

po rozpoznaniu w dniach 11 stycznia 2013r, 12 marca 2013r. i 10 maja 2013r.

sprawy **W. W.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 30 sierpnia 2012r. sygn. akt II K 1311/11

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. W. w pkt VII części dyspozytywnej w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. kwotę 2538,72 zł w tym 474, 72 zł podatku od towarów i usług,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. kwotę 723,24 zł w tym 135,24 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 622/12

UZASADNIENIE

W. W. oskarżony był o to, że:

1. w dniu 8 grudnia 2009 roku w K.działając wspólnie i z D. M. (1) i P. K. oraz innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem kwocie 25.313,69 złotych (...) S.A. Oddział w K.ul. (...) w ten sposób, iż złożeniu wniosku o kredyt gotówkowy w wysokości 25.313,69 złotych, przedłożeniu dokumentów tożsamości a nadto złożeniu nieprawdziwego oświadczenia o dochodach w firmie Zakład Usługowy Usługi (...) w J.zawierającego istotne okoliczności dla uzyskania gotówki usiłował wprowadzić w błąd pracownika banku co do miejsca zatrudnienia i zdolności kredytowej aby wyłudzić

kredyt w kwocie 25.313,69 złotych, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na uzyskanie przez bank informacji o niefunkcjonowaniu w/wym. firmy, nie mając możliwości zarobkowych spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) S.A. Oddział w K., przy czym zarzucany mu czyn popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k. będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu o sygn. II K 22/07 za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 9 II 2004 - 18 II 2004 roku, od 2 VII 2005 roku - 10 VIII 2006 roku, 28 IV 2008 - 13 II 2009 roku gdy został warunkowo przedterminowo zwolniony, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2. w dniach od 11 grudnia 2009 roku do 14 grudnia 2009 roku w J. działając wspólnie z D. M. (1) i P. K. oraz innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 złotych (...) Oddział w J. ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim podrobieniu zaświadczenia o dochodach z dnia 11 XII 2009 przekazał je P. K., który po złożeniu w dniu 11 XII 2009 roku wniosku o kredyt gotówkowy w wysokości 15.000 złotych, przedłożeniu dokumentów tożsamości a nadto złożeniu nieprawdziwego zaświadczenia o dochodach w firmie Zakład Usługowy Usługi (...) w J. zawierającego istotne okoliczności dla uzyskania gotówki wprowadził w błąd pracownika (...) co do miejsca zatrudnienia i zdolności kredytowej i wyłudził kredyt w kwocie 15.000 złotych, nie mając zamiaru ani możliwości zarobkowych spłaty kredytu, czym działał na szkodę w/wym. (...), przy czym zarzucany mu czyn popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

3. w dniu 17 grudnia 2009 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. i K. Ł. oraz innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem kwocie 28.126,31 złotych Bank (...) S.A. w K. w ten sposób, podrobił zaświadczenie o dochodach z dnia 14 XII 2009 roku na nazwisko K. Ł. oraz podpis M. K. w zaświadczeniu o dochodach w firmie Zakład Usługowy Usługi (...) w J. a następnie zaświadczenie to przekazał K. Ł. który po złożeniu wniosku o kredyt gotówkowy w wysokości przedłożeniu dokumentów tożsamości a nadto złożeniu nieprawdziwego zaświadczenia o dochodach w firmie Zakład Usługowy Usługi (...) w J. zawierającego istotne okoliczności dla uzyskania gotówki wprowadził w błąd pracownika Banku co do miejsca zatrudnienia i zdolności kredytowej i wyłudził kredyt w kwocie 28.126,31 złotych nie mając zamiaru ani możliwości zarobkowych spłaty kredytu, czym działał na szkodę w/w Banku przy czym zarzucany mu czyn w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w dniu 17 grudnia 2009 roku w J. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. i K. Ł. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Bank S.A. w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 złotych, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd w ten sposób, że

K. Ł. miał zawrzeć umowę o kredyt gotówkowy przy użyciu nieprawdziwych danych o zatrudnieniu w firmie Zakład Usługowy Usługi (...) ul. (...)” z którego wynikało że jest zatrudniony na stanowisku pracownika gospodarczego z wynagrodzeniem 1.752,28 złotych, dostarczył dane o zatrudnieniu, przewoził w tym celu określił go jako kredytobiorcę, przewoził go samochodem, instruował o zachowaniu w biurze w zamian za co miał otrzymać część wyłudzonych pieniędzy a następnie zaprowadził do biura (...) w J. jednak do zawarcia umowy kredytowej nie doszło ze względu na odmowę banku jej udzielenia czym działał na szkodę (...) Bank S.A. w G. przy czym zarzucany mu czyn w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

5. w dniu 29 września 2009 roku w J. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z A. Z., D. M. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudził dwa telefony komórkowe N.(...) wartości 1.936 złotych i świadczenia telekomunikacyjne o wartości 814,84 złotych łącznie 2.750,84 złotych na szkodę (...) sp. z o. o. w W. w ten sposób, że dostarczył Z. pośrednictwem D. M. (1) A. w celu użycia za autentyczne podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) z dnia 28 IX 2009 roku, które stanowiło podstawę do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...) wyłudzając telefon N.(...) o wartości 968 złotych oraz usług telekomunikacyjnych na kwotę 497,82 złotych, umowy numer (...) wyłudzając telefon N.(...) wartości 968 złotych oraz usług telekomunikacyjnych na kwotę 317,02 złotych, czym działał na szkodę (...) przy czym zarzucane mu przestępstwo popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt 1, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

6. w dniu 3 października 2009 roku w J. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z A. Z., D. M. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wyłudził jeden telefon komórkowy z sieci (...) w ten sposób, że dostarczył za pośrednictwem D. M. (1) A. w celu użycia za autentyczne podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) z dnia 2 X 2009 roku, które stanowiło podstawę do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer 222/09 wyłudzając telefon N. (...) o wartości 1.959 złotych oraz usług telekomunikacyjnych na kwotę 49,85 złotych, czym działał na szkodę (...) w W. przy czym zarzucane mu przestępstwo popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt 1, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt IIK 1311/11:

I. oskarżonego W. W. uznał za winnego tego, iż w dniu 8 grudnia 2009 roku w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił pomocy polegającej na przewiezieniu swoim samochodem do K. w zamian za spodziewaną zapłatę P. K., M. K. i innej osobie do wprowadzenia w błąd (...) S.A. w W. poprzez przedłożenie poświadczającego nieprawdę, sporządzonego w dniu 8 grudnia 2009 roku przez M. K. zaświadczenia o zatrudnieniu P. K. w przedsiębiorstwie Zakład Usługowy Usługi (...) w J. i uzyskania w ten sposób niekorzystnego rozporządzenia mieniem banku - udzielenia pożyczki w kwocie 25.313,69 złotych, przy czym zarzucanego mu czynu

dopuszczył się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 28 IV 2006 roku w sprawie IIK 22/06, za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 27 II 2007 roku w sprawie II K 22/07, od dnia 28 IV 2008 roku do dnia 13 II 2009 roku, to jest występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzy mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego W. W. uznał za winnego tego, iż:

- w dniach 11 i 14 grudnia 2009 roku w J., działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., M. K.i inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzili w błąd pracownika (...)we W., co do tego, iż P. K.jest zatrudniony przez M. K.i że osiąga miesięcznie dochody w wysokości 1752,28 złotych w ten sposób, iż przedstawili mu, częściowo wypełnione przez W. W., podpisane przez nieustaloną osobę, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu P. K.w przedsiębiorstwie Zakład Usługowy Usługi (...)w J.i w ten sposób doprowadzili (...)do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 złotych wynikającego z udzielonej P. K.pożyczki przy czym W. W.zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu

Rejonowego w Bolesławcu z dnia 28 IV 2006 roku w sprawie IIK 22/06, za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej, orzeczonej wyrok II K 22/07, od dnia 28 IV 2008 roku do dnia 13 II 2009 roku, to jest występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

- w dniu 17 grudnia 2009 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ł., A. M.i M. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował wprowadzić w błąd pracownika (...) S.A.w W., co do tego, iż K. Ł.jest zatrudniony przez M. K.i że miesięcznie zarabia 2.420 złotych w ten sposób, iż K. Ł.przedstawił uprzednio podrobione przez W. W.zaświadczenie o własnym zatrudnieniu w przedsiębiorstwie Zakład Usługowy Usługi (...)w J., jak również podrobioną umowę o pracę w tym przedsiębiorstwie i druki miesięcznych raportów ZUS RMUA dotyczące tego rzekomego zatrudnienia i w ten sposób usiłował doprowadzić Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającego na udzieleniu K. Ł.pożyczki w wysokości 28.126,31 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż pracownik Banku ujawnił fikcyjność zatrudnienia, przy czym W. W.zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 28 IV 2006 roku w sprawie II K 22/06, za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 27 II 2007 roku w sprawie II K 22/07, od dnia 28 IV 2008 roku do dnia 13 II 2009 roku, to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy przyjęciu, iż stanowią one elementy ciągu przestępstw i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego W. W. uznał za winnego tego, że w dniu 17 grudnia 2009 roku, w J., działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ł., M. K. i A. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował wprowadzić w błąd pracownika (...) Banku (...) S.A. w G. co do

tego, iż, K. Ł. jest zatrudniony przez M. K. i zarabia miesięcznie 1.752,28 złotych w ten sposób, że dane te podano ustnie do wniosku o kredyt w wysokości 15.000 złotych, złożonego przez K. Ł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia wsparcia finansowego przez Bank, gdzie W. W. nakłaniał K. Ł. do takiego działania, obiecywał mu część kwoty kredytu, przewiózł go do J. i zapowiedział ponowne przywiezienie, przy czym W. W. zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 28 IV 2006 roku w sprawie II K 22/06, za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 27 II 2007 roku w sprawie II K 22/07, od dnia 28 IV 2008 roku do dnia 13 II 2009 roku, to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k., wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego W. W. uznał za winnego tego, że:

- w dniu 29 września 2009 roku w J., udzielił pomocy A. Z.i innej osobie do posłużenia się podrobionym przez nieustaloną osobę

zaświadczeniem o zatrudnieniu A. Z.w przedsiębiorstwie (...)

D. M. (2)w S.w celu wprowadzenia w błąd osoby upoważnionej do

działania w imieniu (...) sp. z o. o.w W., co do

możliwości majątkowych A. Z.i w ten sposób do uzyskania

niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego polegającego na wydaniu

dwóch telefonów marki N.(...)po promocyjnych cenach oraz udostępnieniu

usług telekomunikacyjnych, co spowodowało łączną szkodę w kwocie 2.750,84

złotych w ten sposób, iż przekazał im przygotowaną do wypełnienia tym

zaświadczeniem kartkę z pieczęcią przedsiębiorstwa (...)oraz

spowodował, iż D. M. (2)miał zapewnić, w razie sprawdzania telefonicznego, że

zatrudnia A. Z., przy czym W. W.zarzucanego mu czynu

dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z

dnia 28 IV 2006 roku w sprawie II K 22/06, za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k., na karę roku i 3 miesięcy

pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej, orzeczonej wyrokiem

łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 27 II 2007 roku w sprawie II K

22/07, od dnia 28 IV 2008 roku do dnia 13 II 2009 roku ,

- w dniu 3 października 2009 roku w J., udzielił pomocy A. Z.i innej osobie do posłużenia się podrobionym przez nieustaloną osobę

zaświadczeniem o zatrudnieniu A. Z.w przedsiębiorstwie "(...)w S.w celu wprowadzenia w błąd osoby upoważnionej do działania w imieniu (...) S.A.w W., co do możliwości majątkowych

A. Z.i w ten sposób do uzyskania niekorzystnego rozporządzenia mieniem

pokrzywdzonego polegającego na wydaniu telefonu marki N. (...)po

promocyjnych cenach oraz udostępnieniu usług telekomunikacyjnych, co

spowodowało łączną szkodę w kwocie 2.104,85 złotych w ten sposób, iż przekazał im

przygotowaną do wypełnienia tym zaświadczeniem kartkę z pieczęcią

przedsiębiorstwa (...)oraz spowodował, iż D. M. (2)miał zapewnić,

w razie sprawdzania telefonicznego, że zatrudnia A. Z., przy czym

W. W.zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany

wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 28 IV 2006 roku w sprawie II K 22/06, za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 27 II 2007 roku w sprawie II K 22/07, od dnia 28 IV 2008 roku do dnia 13 II 2009 roku,

to jest występów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy przyjęciu, iż stanowiły one elementy ciągu przestępstw i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k., połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach I-IV części dyspozytywnej kary pozbawienia wolności i wymierzył mu łączną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty;

VII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 roku prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 IX 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. kwotę 1644 złotych wraz z kwotą 378,12 złotych jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z obrony oskarżonego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisu prawa procesowego, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającą na oparciu ustaleń faktycznych w sprawie jedynie o część zebranego materiału dowodowego i tym samym przekroczeniu granicy swobodnej jego oceny, które to naruszenie doprowadziło do uznania sprawstwa i winy oskarżonego w zarzucanych mu 6 czynach,
2. obrazę przepisu prawa procesowego, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającą na zaniechaniu wskazania w treści zaskarżonego orzeczenia jakie to konkretne dowody stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie, poprzestając jedynie na ogólnikowych stwierdzeniach, iż sprawstwo i wina oskarżonego jest potwierdzona przez inne dowody,
3. obrazę przepisu prawa procesowego, art. 167 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegająca na:
  - a. bezpodstawnym zaniechaniu dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu pismoznawstwa, gdy tymczasem Sąd mając możliwość bezpośredniego przeprowadzenia tego dowodu i umożliwienia oskarżonemu rozwiania wskazywanych wątpliwości poprzez zadawanie pytań, dowodu tego nie dopuścił.
  - b. zaniechaniu przeprowadzenia z urzędu konfrontacji świadków A. Z. oraz D. M. (1), gdy tymczasem przeprowadzenie tego dowodu było niezbędne dla ustalenia faktycznego pochodzenia zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...),
4. na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów, z ostrożności procesowej zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdy tymczasem należyta ocena zebranego

w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić, przy uwzględnieniu charakteru sprawstwa i winy oskarżonego, do wymierzenia niższych kar jednostkowych i tym samym niższej kary łącznej,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wydanego w sprawie orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na wadliwym ustaleniu kosztów obrony z urzędu w wysokości 1644 zł + 378, 12 zł podatku VAT, poprzez nieuwzględnienie wszystkich terminów rozpraw oraz postępowania przygotowawczego.

Mając na względzie powyższe oraz fakt, iż skarżący stawia zarzuty procesowe wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Osobistą apelację wywiódł także sam oskarżony, który wyrokowi Sądu Rejonowego zarzucił:

- błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie jego osoby za winną zarzucanych mu czynów w punktach od 1 do 6 wstępnego wyroku i skazanie na mocy art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę łączną 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- obrazę przepisu art. 4 kpk, 5 § 2 kpk, 7 kpk, 9 § 2 wobec odrzucenia wniosków dowodowych mogących mieć istotny wpływ w sprawie, 424 kpk wobec ogólnikowego powołania się na całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy,

- brak powołania drugiego lekarza psychiatry w zakresie zakwestionowania opinii wobec stanu zdrowia psychicznego jego osoby,

- oddalenie wniosku o sporządzenie opinii – ponownej – pisma ręcznego,

- brak przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy:

jego osobą – M. K.

D. M.(1)– M.

P. K.– M. K..

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia wobec jego osoby w ten sposób, że:

- zmianę kwalifikacji czynu pkt 1 i 2 wyroku,

- uniewinnienie w pkt 3, 4, 5 i 6 wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie tylko w zakresie zarzutu wymienionego jako 5. Dotyczącego błędnego ustalenia należnych obrońcy z urzędu kosztów obrony za postępowanie pierwszoinstancyjne. W pozostałej części apelacja obrońcy oskarżonego podobnie jak i osobista apelacja oskarżonego W. W. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Już na wstępie należy podnieść, iż uważna lektura pisemnych motywów wyroku prowadzi do wniosku, że sąd meriti wywiązał się w sposób należyty ze swojej powinności związanej ustaleniem prawdy materialnej, przysądżając w sposób niebudzący wątpliwości o sprawstwie i winie oskarżonego W. W. w zakresie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Sąd Okręgowy nie dopatrzył się w procedowaniu Sądu I instancji żadnych uchybień w zakresie respektowania przepisów prawa procesowego, co starali się wykazać skarżący podnosząc w swych apelacjach zarzuty obraży art.4k.p.k., art.5§2k.p.k., art.7k.p.k. czy art. 9§2k.p.k. (w apelacji osobistej oskarżonego), czy art.7k.p.k. w zw. z art.410k.p.k., art.424§1pkt1k.p.k. i art.167k.p.k. (w apelacji obrońcy oskarżonego).

Nie sposób podzielić zarzutu oskarżonego, że Sąd Rejonowy obraził art.4k.p.k.. Naruszenie art.4k.p.k., nie może bowiem w ogóle stanowić autonomicznej podstawy apelacyjnej. Przepis ten określa bowiem ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew tej zasadzie obiektywizmu o której przepis ten stanowi czyniłoby taki zarzut (chociażby formalnie) poprawnym (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 26.01.2011r., Sygn. akt IIIKK 335/10). Powyższego wymogu analizowana apelacja nie spełnia. Skoro zatem apelacja oskarżonego nie zawiera nawet próby wskazania, jakie decyzje procesowe Sądu naruszyły ową dyrektywę, to brak tego rodzaju odniesień czyni zarzut obrazy art.4k.p.k. bezzasadnym.

Jeżeli chodzi o przepis art.5§2k.p.k., to dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd (nie zaś strona procesu) rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć. Powyższe wątpliwości odnoszą się więc między innymi do sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który takiego waloru nie ma (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 22.12.1010r. sygn. akt IIKK 308/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23.03.2011r. sygn. akt IIKa 468/10). Innymi słowy, stosowanie art.5§2k.p.k. znajduje zastosowanie dopiero wtedy, gdy możliwość pewnych ustaleń za pomocą swobodnej oceny dowodów zostaje wyczerpana. Sytuacja równoznaczna z „nie dającymi się usunąć wątpliwościami” jest kategorią obiektywną w tym sensie, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub wiedzy nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to zatem nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 31.01.2012r. sygn. akt II AKa 403/11).

Nie można również mówić o obrazie art.7k.p.k. w zakresie oceny dowodów dokonanej przez Sąd orzekający tylko z tego powodu, że skarżący w tym względzie wyraża zdanie całkowicie odmienne. Obydwaj apelujący poza gołosłownym sformułowaniem zarzutu obrazy art.7k.p.k. nie byli w stanie wykazać, iż Sąd meriti nie respektował w toku wyrokowania (przy ocenie poszczególnych dowodów) zasady prawidłowego (logicznego) rozumowania. Oznacza to, iż można zatem skutecznie podnieść zarzut obrazy tego przepisu tylko wtedy, gdy równocześnie wykaże się (z przywołaniem konkretnej argumentacji), że sąd orzekający w sprawie postąpił wbrew którejkolwiek z tych przesłanek co uczyniło dokonaną w ten sposób przez niego ocenę dowodów dowolną (nie zaś swobodną). Tymczasem autorzy omawianych apelacji tego nie uczynili, zaś wbrew twierdzeniom skarżących Sąd Rejonowy poddając analizie całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego działał w pełnej zgodzie z regułami określonymi w art.7k.p.k., czego wyrazem jest logiczne i przekonujące pisemne uzasadnienie wyroku.

Przed ustosunkowaniem się do zarzutu obrazy art.167k.p.k. i art.172k.p.k. (zaniechania przeprowadzenia konfrontacji) przypomnieć należy, iż z uwagi na zasadę prawdy ciąży na sądzie obowiązek dowodzenia, czyli przeprowadzenia dowodów z uwagi na konieczność ustalenia prawdy o zdarzeniu przestępczym. Niemniej jednak sąd jest obowiązany przeprowadzić określony dowód (czy to z urzędu, czy na wniosek), gdy taka potrzeba wynika z okoliczności sprawy. Innymi słowy, gdy jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dysponując zgromadzonym materiałem dowodowym miał prawo uznać, że jest on wystarczający dla dokonania ustaleń faktycznych, a w dalszej kolejności dla rozstrzygnięcia sprawstwa i winy oskarżonego. Po wtóre pamiętać trzeba, że obowiązek nałożony na przewodniczącego w ramach art.366§1k.p.k. obejmuje wyjaśnienie tylko istotnych okoliczności sprawy. Oczywiście kwestia, jakie okoliczności są istotne musi być oceniane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej (art.2§2k.p.k.), a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Innymi słowy należy odpowiedzieć na pytanie, czy nie wyjaśnienie danej okoliczności mogło mieć wpływ na ustalenia faktyczne i czy gdyby ją wyjaśniono, to ustalenia te mogłyby być inne.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie sąd orzekający w ocenie sądu odwoławczego nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych pomimo nie przeprowadzenia dowodu z zeznań – wyjaśnień M. K., które złożył on w sprawie IIK 994/12 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze. Uzupełnienie tego postępowania o te właśnie

zeznania – wyjaśnienia M. K. (k.265-267 i k.302-304) wyżej wskazanych akt , a także o odpis zapadłego w tej sprawie w dniu 08.08.2012r wyroku pozwoliło na dokonanie pełnej oceny dowodu z zeznań M. K. i utwierdziło dodatkowo Sąd Okręgowy co do prawidłowości ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy w tym zakresie.

Sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował swojego udziału w przypisanych mu przez Sąd I instancji przestępstwach, czego wyrazem było, iż zaproponował on dobrowolne poddanie się karze, które to warunki nie zostały przyjęte przez prokuratora. W swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 832 akt IIK184/11 Sądu rejonowego w Jeleniej Górze) oskarżony przyznał, iż na prośbę M. K.sporządził zaświadczenie na nazwisko P. K., przekazał swoim znajomym pieniądze na wykonanie pieczętek, a nadto woził ich swoim samochodem. Przyznał oskarżony, że po otrzymaniu przez P. K.kredytu dostał od niego kwotę 3000zł. Relacja oskarżonego koresponduje z zeznaniami P. K.(k.137, k.287 oraz k.847 akt IIK 184/11), w których potwierdził on, że wziął pożyczkę w (...)– u pomimo, że nigdzie nie pracował i wszyscy o tym wiedzieli. Również D. M. (1)w swoich zeznaniach (k.138 wyżej wym. akt) potwierdził udział oskarżonego W. W.odnośnie wyludzenia pożyczki ze (...). Odnośnie tych zdarzeń również K. Ł.w swoich wyjaśnieniach (k.136, k.188, k.233-235, k. 909-913 wyżej wym. akt) wskazywał na fakt udziału oskarżonego W. W.. Wskazał, że oskarżony wypisywał dokumenty, twierdził, że dostarczy brakujące dokumenty niezbędne do pozyskania pożyczki, a ponadto że jeździli samochodem którym kierował oskarżony. Na podkreślenie zasługuje, że relacje swoje podtrzymał również podczas konfrontacji z oskarżonym. A. Z.w swoich zeznaniach (k.137 akt j.w.) wskazał, że był razem z D. M. (1)u oskarżonego po zaświadczenia, które posłużyły do zakupu telefonów komórkowych. Również D. M. (2)w swoich zeznaniach (k. 138v) przyznał , że wystawiał W. W.zaświadczenia, co do których wiedział , że posłużą oskarżonemu do uzyskania telefonu komórkowego.

M. K.w swojej relacji (k. 267 akt IIK 994/12 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze) wskazywał na oskarżonego jako osobę , która razem z D. M. (1)wpadli na pomysł aby wyrobił on pieczątki i na jego firmę wypisywali zaświadczenia w sytuacji, gdy w prowadzonej działalności M. K.nie zatrudniał żadnych osób.

W rezultacie nie sposób jest zdaniem Sądu Odwoławczego zakwestionować poprawności ustaleń faktycznych, których Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o poszczególne relacje osób biorących udział w inkryminowanych zdarzeniach. Tym bardziej przecież, iż relacje te znajdują potwierdzenie w opiniach biegłego z zakresu pismo znawstwa co do tego, iż dokumenty, którymi posługiwali się sporządzili oskarżeni - M.k.podpisał zaświadczenie o dochodach z dnia 08.12.2009r. na nazwisko P. K..W. W.natomiast wypełnił zaświadczenie o dochodach z dnia 14.12.2009r. na nazwisko K. Ł.(opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego Z. H.k. 802-803). W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dysponując dowodami z zeznań – wyjaśnień poszczególnych osób biorących udział w zdarzeniach będących przedmiotem osądu miał prawo uznać, iż jest to wystarczające dla dokonania ustaleń faktycznych, a w dalszej kolejności dla rozstrzygnięcia sprawstwa i winy oskarżonego bez potrzeby dokonywania dodatkowych konfrontacji przesłuchiwanych osób. Tym bardziej , iż należy pamiętać, że sąd zobowiązany jest wyjaśnić tylko istotne okoliczności sprawy. Odnosząc się zaś do konkretnych braków postępowania dowodowego, które wskazuje w swojej apelacji obrońca oskarżonego stwierdzić należy, że dla oceny zachowania się oskarżonego skąd wzięły się druki o zatrudnieniu A. Z., czy miał je D. M. (1)(jak twierdzi A. Z.k.437, czy A. Z.zabrał je z samochodu należącego do oskarżonego (jak twierdzi D. M. (1)k. 132-133) nie mają znaczenia. Również niezasadny jest zarzut naruszenia przepisów postępowania zawarty w apelacji osobistej oskarżonego W. W.a dotyczący nie przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy zeznaniami M. K.a wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami D. M. (1)i P. K.oraz oddaleniu wniosków o sporządzenie opinii przez lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego , a także oddaleniu wniosku o sporządzenie ponownej opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego. Wbrew zarzutom skarżącego stosowne wnioski dowodowe nie zostały złożone w trakcie przewodu sądowego przed Sądem I instancji. Sąd Odwoławczy nie dostrzegł też aby dla dokonania koniecznych ustaleń odnośnie stawianych oskarżonemu zarzutów konieczne było przeprowadzenie tych dowodów z urzędu. Należy przypomnieć, że w myśl przepisu art.201k.p.k. ponowne powołanie tych samych biegłych lub innych może nastąpić tylko w sytuacji, gdy opinia jest niepełna, niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie. Słusznie Sąd I instancji nie dostrzegł w realiach niniejszej sprawy okoliczności wymienionych w cytowanym przepisie, a które uzasadniałyby dopuszczanie dowodów z kolejnych opinii.

Wyżej już wskazano, że zarówno apelacja oskarżonego, jak i apelacja obrońcy w części gdzie odnosi się do zarzutu obrazy art. 7k.p.k. nie wskazują jakim kryteriom ocen wymienionym w tym przepisie uchybił Sąd Rejonowy. W rzeczywistości owe zarzuty wymienione w apelacjach oskarżonego i jego obrońcy stanowią polemikę z oceną dowodów dokonaną przez sąd I instancji. Ocenę tą Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i nie ma potrzeby po raz kolejny przytaczania argumentacji, która została zawarta w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego, a którą to argumentację Sąd Okręgowy w pełni popiera.

Nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut, iż uzasadnienie Sądu Rejonowego nie spełnia wymogów stawianych przez art.424§1k.p.k. wbrew twierdzeniom skarżących Sąd Rejonowy realizując treść wymienionego przepisu przytoczył oceny i racje, którymi kierował się przy nadaniu rozstrzygnięć określonej treści, przedstawił drogę dojścia do konkluzji znajdujących wyraz w rozstrzygnięciu, jasno zarysował powody takiego, a nie innego rozstrzygnięcia. Redakcja uzasadnienia umożliwia sądowi ad quem kontrole orzeczenia, bez potrzeby odtwarzania na „własną rękę” toku rozumowania instancji a quo, czyli dokonywania własnych ustaleń faktycznych na podstawie materiału zawartego w aktach sprawy. W niniejszej sprawie z taką sytuacją nie mamy do czynienia, albowiem uważna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego prowadzi do wniosku, iż zarówno faktyczne, jak i prawne aspekty tego orzeczenia uzasadnione zostały w sposób czyniący zadość standardom jakim powinno odpowiadać uzasadnienie wyroku w świetle treści art.424k.p.k.

Wymierzone oskarżonemu W. W. kary jednostkowe, jak i kara łączna wbrew zarzutowi apelacji obrońcy (zarzut z pkt.4) nie są rażąco surowe.

Rażąca niewspółmierność kary w rozumieniu art.438 pkt 4 k.p.k. – którą zarzucił skarżący, co wynika bowiem z treści wywiedzionej przezeń apelacji – zachodzi wówczas, gdy orzeczona kara bądź suma zastosowanych kar zasadniczych i środków karnych wymierzonych przez sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia szkodliwości społecznej czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej. Innymi słowy, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość.

Oczywistym jest, iż zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym przypadku, lecz wyłącznie wówczas, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy między nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej rażącej. Taka sytuacja – w ocenie Sądu Okręgowego, nie ma miejsca w niniejszej sprawie, co czyni niezasadnym podniesiony w apelacji przez jej autora zarzut rozpatrywany na gruncie wspomnianego art.438 pkt 4 k.p.k.

Zważyć należy, iż cele prewencji indywidualnej – wychowawcze i zapobiegawcze – które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego zwykle mają prymat przed innymi, zwłaszcza negatywną prewencją generalną polegającą na wymierzaniu nadmiernie surowych sankcji. Sankcja sprawiedliwa nie powinna bowiem wykraczać poza rzeczywista potrzebę, właściwa reakcja karna to reakcja celowa, uwzględniająca wszystkie elementy decydujące o jej rodzaju i wymiarze, sprawiedliwa i akceptowana społecznie.

Zdaniem Sądu Odwoławczego w kontekście przeanalizowanych i wyeksponowanych przez Sąd meriti wszystkich istotnych okoliczności wpływających na wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, determinujących ocenę w zakresie stopnia winy, jak i stopnia szkodliwości społecznej, tj. rodzaju i charakteru naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, nieusprawiedliwionych motywów działania czy też okoliczności dotyczących oskarżonego, in concreto dotychczasowego sposobu życia wyrażającego się uprzednią karalnością, wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, jak i kara łączna w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie są rażąco surowe w myśl kryteriów wyżej wskazanych. Przypomnienia tylko wymaga, że w stosunkowo krótkim okresie czasu oskarżony dopuścił się szeregu przestępczych zachowań, które pozwoliły mu na przypisanie mu sześciu przestępstw

(z których część została objęta ciągiem w rozumieniu art.91§1k.k.) był przy tym uprzednio wielokrotnie karany (co zresztą znalazło wyraz w kwalifikacji prawnej).

Rację ma skarżący, że Sąd Rejonowy w sposób nie prawidłowy obliczył należne obrońcy wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu przed sądem I instancji. Adwokat W. M. został ustanowiony obrońcą oskarżonego W. W. na etapie postępowania przygotowawczego. Z tego tytułu łącznie (w sprawach IIK 1614/10, IIK 1850/10, IIK 2192/10, IIK 2529/10, IIK 184/11 i IIK 1311/11) uczestniczył w 17 terminach rozprawy. Wszystkie wymienione sygnatury akt dotyczą bowiem jednej sprawy przeciwko W. W., która była wyłączana z poszczególnych spraw do odrębnego rozpoznania i do tej pory nie orzekano o kosztach obrony oskarżonego. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie był on obecny na dwóch terminach ogłoszenia wyroku w dniach 03.08.2012r. i 30.08.2012r. stąd też należało zmienić określoną w pkt VII części dyspozytywnej kwotę zasądzonych kosztów na 2538,72zł, w tym 474,72zł. podatku od towarów i usług . Na kwotę tą składają się 300zł. za postępowanie przygotowawcze, 420zł. za postępowanie przed sądem oraz 17 terminów rozprawy w której brał udział obrońca, za które należy się 20% stawki podstawowej – 84zł.

W pozostałej części wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

W związku z udziałem obrońcy oskarżonego ustanowionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym (na trzech terminach rozprawy) Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05.1982r. prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. kwotę 723,24zł. w tym 135,24zł. tytułem podatku od towarów i usług albowiem koszty tej obrony nie zostały opłacone. Obrońca oskarżonego pismem z dnia 13.05.2013r. (k.300) złożył wniosek o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony w podwójnej wysokości argumentując to zawilnością sprawy. Wniosek ten zdaniem Sądu Odwoławczego nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż wbrew twierdzeniom wnioskodawcy charakter sprawy i udział obrońcy w postępowaniu odwoławczym nie uzasadniał przyznania obrońcy kosztów wyższych niż w podstawowej wysokości.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego Sąd Odwoławczy zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.)

AP